

Yaro M. Kupčo: Fotograf SRDCOM

„Správne vidíme len srdcom. To hlavné je očiam neviditeľné“ S. Exupéry

Životní motto vášnivého fotografa ze Slovenska, jímž bezesporu Yaro Kupčo je, o něm mnohé vypovídá. Po těžkém úraze Yaro skončil na vozíčku, nenechal se však zlým osudem zlomit, naopak. Cestuje po celém světě, fotografuje a vystavuje. Jeho tématem jsou především krajiny, panoramata, rád si vyfotografuje i zajímavé zátiší.

Fotografuje na film středoformátovým klasickým přístrojem Mamiya 645, občas sáhne i po velkoformátu, kardanové kamery Linhof. Je to pravý alchymista co se fotografie týče, při vyvolávání negativů si sám míchá fenidonovou vývojku. Úžasně... Yaro se umí v této uspěchané

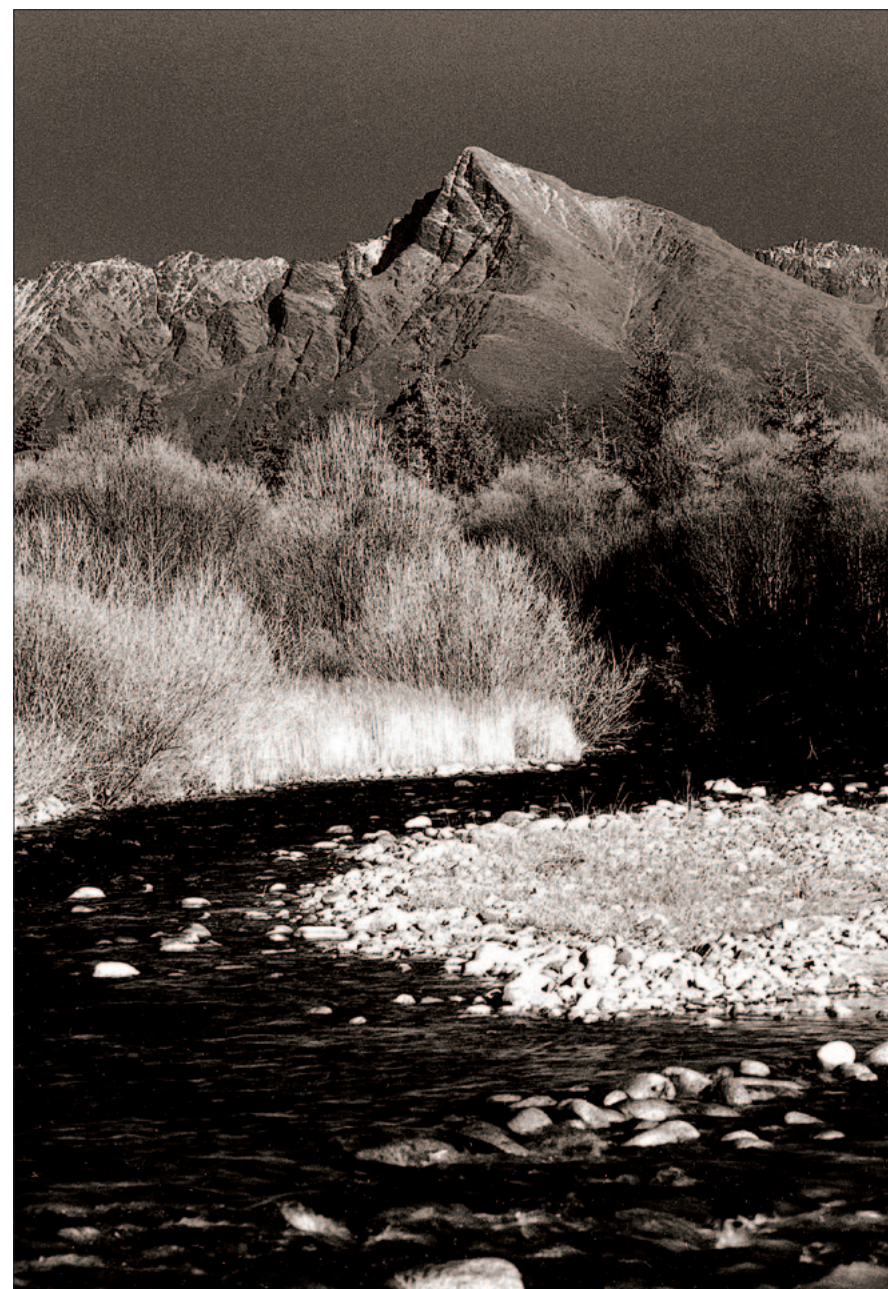
době zastavit, nadechnout se, vnímat tep srdce krajiny a zachytit jej. Jeho černobílé a sépiové obrazy jsou toho důkazem. Jsou to odrazy jeho duše...

Ja sa nepovažujem za fotografa, fotografi sú tí, čo behajú s aparátom okolo krku a neustále cvakajú, od náhodných momentov až po organizované udalosti ako svadby, stužkové. Ale keďže nenachádzam vhodný výraz na pomenovanie

mojej činnosti, budeme sa tváriť že som fotograf a fotografujem. Fotografia a fotografovanie je pre mňa predovšetkým sviatok... Spôsob života... A spôsob vyjadrenia sa. Asi chcem niečo ľuďom povedať, a keďže to neviem slovom, ani hudbou, ani nijak ináč, tak to robím fotografiou. A hovorím chcem predovšetkým o krásnej stvorení, o tej úžasnej prírode ktorá nás obklopuje,

ktorú sme dostali ako dar, a ktorú si sami ničím. Veď dnes nájsť „čistý“ záber, záber kde nie sú v obraze stožiare vysokého napätia, odporné veľkoplošné billboardy (napr. zásadne nepijem Mattonku), dopravné značky a pod. je už naozaj veľmi ťažké. Stali sme sa veľmi necitliví nielen k prírode, ale aj k sebe samým... Stratili sme zmysel pre krásu, čistotu, pre súlad. Keď

Yaro Kupčo se svým kardanovým fotoaparátom.

naši predkovia niečo postavili v prírode, tak to urobili veľmi citlivo, napr. božie muky alebo rôzne kaplnky prírodu vôbec nešpatia, naopak, veľmi citlivo ukazujú že aj človek tu je, má tu svoje miesto a vie byť aj povďačný. A to nám dnes už chýba. Žijeme v asi najuponáhľanejšej dobe ľudských dejín a tempo sa neustále zvyšuje. Mne fotografia a hlavne fotografovanie dáva možnosť spomaliť, zastaviť sa. Je to o neustálom vracaní sa na tie isté miesta a o čakaní... Čakaní na slnko, oblaky, tieň, vietor alebo naopak bezvetrie... A taktiež o stretávaní sa so samým sebou, keďže aj ja sa občas ponáhľam a na nič nemám čas. Asi najvýstižnejšie to vyjadruje výraz „Cesty a zastavenia“. Je to názov mojich výstav, obrazov a aj knihy. A je to, ako už naznačuje samotný názov, o túžbe človeka po poznaní, ale aj o nutnosti spomaliť, zastaviť sa. A ja vďaka fotografii a fotografovaniu môžem aj jedno aj druhé.

Fotografovanie krajiny považujem za akúsi správu vo fľaši ktorú hodil stroskotanec do mora, správu pre ďalšie generácie – takto to tu niekedy vyzeralo. Pokiaľ bude devastácia krajiny, či už skutočná alebo estetická pokračovať takým tempom ako doteraz, tak o niekoľko málo desaťročí budú ľudia už len s nostalgiou pozeráť na fotografie zo začiatku 21. storočia asi tak, ako my pozeráme na fotografie zo začiatku 20. storočia.

Dobrého fotografa nerobí jeho technika (ktorá je dnes na podstatne vyššej úrovni ako niekedy), ani množstvo vyfotených filmov či megabitov na kartách. Dobrého fotografa nerobí ani jeho oko...dobrý fotograf fotí srdcom. A vtedy je úplne jedno, akú ma techniku, koľko záberov urobí denne, či dodržiava alebo porušuje nejaké zásady, napr. kompozičné, alebo nie. Jednoducho je to z tej fotografie cítiť. Tá fotografia má ducha, ma dušu.

Web autora: www.yaromkupo.sk

Přípravila: Soňa Karbusická